

Rękopisy i listy w sprawach redakcyjnych prosimy adresować: Do Redakcji „Kurjera Litewskiego“ w Wilnie. Ogłoszenia, oferty i listy w sprawach prenumeraty prosimy adresować: Do Administracji „Kurjera Litewskiego“ w Wilnie.

KURJER LITEWSKI

Ogłoszenia „Kurjer“ drukuje tylko w języku polskim. Ogłoszenia przyjmują się w Administracji „Kurjera Lit.“ do godz. 4 p. p. Od 4-6 p. p. w Biurze ogłoszeń L. i E. Metz i S-ka, Wielka 28, telefon Nr. 886. Po godz. 6-jej nekrologi i inne niecierpiące zwłoki zawiadomienia, w drukarni Józefa Zawadzkiego Suworowska Nr. 3.

WARUNKI PRENUMERATY

	Rocznia	Półrocz.	Kwartal.	Miesięcz.
W WILNIE	8—	4—	2—	—70
Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ	10—	5—	2,50	—84
ZAGRANICĄ	16—	8—	4—	1,50

Zmiana adresu 20 kop. Za odwołanie do domu 10 kop. miesięcznie. Listów niefrankowanych lub niedostatecznie opłaconych „Kurjer“ nie przyjmuje. Rękopisy — nie zastrzeżonych do swrotu — nie przechowuje.

WYDAWNICTWA ROK IX.

Wychodzi codziennie rano, oprócz dni poświęconych. REDAKCJA I ADMINISTRACJA prospekt 5-to Jerski № 28. Adres telegraficzny: Wilno Kurjer. — Skrzynka pocztowa № 96. Telefon № 129, telefon drukarni № 685. Administracja otwarta od godz. 10—4 po poł. W niedziele od 12—1 p. p. Redaktorzy przyjmują od godz. 2—3 po połud.

CENY OGŁOSZEŃ:

Nadesłano za wiersz petytowy w tekście, lub jego miejsce 1 rub. Ogłoszenia na 1-iej stronie za wiersz petytowy lub jego miejsce 60 kop. Ogłoszenia na 1 str. o pożycz. państw. za wiersz pet. lub jego miejsce 1 rub. Reklamy za wiersz petytowy lub jego miejsce 60 kop. Nekrologi za wiersz pet. lub jego miejsce na 1 str. 50 k., po tekście 30 k. Z życia towarzyskiego. Zawiadomienia do 10 wierszy — 5 rub. Ogłoszenia z wyjątkiem za wiersz petytowy lub jego miejsce 20 kop. Drobne ogłoszenia za każdy wyraz 4 kop., najmniejsze 40 kop. Ogłoszenia w niedzielny numerze o 25 proc. drożej. Dołączenie prospektów do „Kurjera“ 7 rub. od tysiąc oprócz opl. pozt.

Przypominamy Sz. Prenumeratorom, że czas odnowić przedpłatę na kwartał III-ci 1913 r. i półrocze II-ie 1913 r.

ZARZĄD TOWARZYSTWA „Skrochod”
St.-Pet. mechan. fabryki obuwia w Petersburgu
ma zaszczyt zawiadomić Szanowną Publiczność, że

OTWARTY ZOSTAŁ W WILNIE

przy ul. Wielkiej (róg Andrzejewskiej) № 66 w gmachu Rosyjsko-Azjatyckiego Banku
własny fabryczny

Magazyn OBUWIA

NOWOOTWORZONY MAGAZYN
OKRYĆ DAMSKICH I ANGIELSKICH KOSTJUMÓW
POD FIRMA
E. SZUMAŃSKA
5-to Jerski prospekt № 1,
poleca nowości sezonowe francuskie, angielskie i krajowe na palta, kostjumi i futra.
Modele z Wiednia i Paryża.
WŁASNE PRACOWNIE: KRAWIECKA I KUŚNIERSKA.

PODRĘCZNIKI SZKOLNE

we wszystkich językach W WIELKIM WYBORZE poleca
Księgarnia Józefa Zawadzkiego w Wilnie.
MIŃSK LIT.
Po gruntownym przebudowaniu został otwarty pierwszorzędnny
HOTEL EUROPEJSKI
urządzony z nowoczesnym komfortem. Czytelnia, winda, telefon w każdym numerze, centralne wodne ogrzewanie, wanny i t. d.
130 №№ dzia. i miesiąc. Ceny od 75 kop. do 15 rb. Dzien. i miesiąc. 130 №№ Samochoły i powozy wysyłają się na wszystkie pociągi. Zarządzający Jan Kaczyński.

W KLUBIE SZACHISTÓW
przy ul. Wileńskiej № 8,
LOTO ELEKTRYCZNE
zawsze cztery razy w tygodniu: w niedziele, wtorki, piątki i soboty.

Kursy Pedagogiczne Żeńskie

pod kierunkiem **MARJI SADZEWICZOWEJ**, założone w roku 1907
przez Katolicki Związek Kobiet Polskich w Warszawie, Bracka 16.
Kurs ogólnokształcący (roczny) oraz
WYDZIAŁY: historyczno-literacki (dwuletni), przyrodniczy (dwuletni).
Informacje, programy i zapisy w kancelarii kursów. Wpis wynosi 150 rubli rocznie.
Początek wykładów 15 września n. st.

„Wsia Wilna” na rok 1914.

Redakcja wydawnictwa „Wsia Wilna“ (Św. Jerski Prospekt № 35, m. 1) najprzejmiej prosi rządowe, prywatne i dobroczynne instytucje o natychmiastowe zakomunikowanie najdokładniejszych danych, dotyczących się owych instytucyj, jako to: nazwę instytucji, adres i № telefonu, godziny przyjęć, oraz wydawanie informacji, osobisty skład z adresami urzędników, ich rangi oraz stanowiska służbowe. Osoby inteligentne wszelkich stanowisk uprasza się o zakomunikowanie swych adresów i rodzaju pracy. Instytucje i osoby, które zmieniły mieszkania 23 kwietnia b. r., lub mających zamiar zmienić takowe 29 września b. r., uprasza się o nadesłanie swych adresów.
Wszystkie te informacje są potrzebne w celu umieszczenia w wydawnictwie informacyjnym „Wsia Wilna“ na rok 1914, które już rozpoczęto drukować.

Najtańsze źródło wypraw stołowych
Skład Wyrobów Fabryki Porcelany
„ÓMIELÓW”
Mińsk Lit., Zacharzewska 45, obok Syndykatu Rolniczego.
Porcelana, Fajans, Szkło, Kryształ.
Majolikowa i Terrakotowa galanterja.
Platery fabryki „J. Fraget w Warszawie”.

ZATWIERDZONE PRZEZ RZĄD
Operowo-dramatyczne i muzyczne kursy art. B. Kazimiro, WILNO, Wileńska 16.
Spiewy i klasa operowa (art. opery KAZIMIRO). Postawienie głosu podług starej włoskiej szkoły repertuar. Zajęcia 3 razy w tygodniu po godzinie, 50 rb. za półrocze albo 15 rb. miesięcznie. Dramat—art. teatru miejskiego Michałanko, prakt. sceniczna, teoria sztuki scenicznej 6 razy w tygodniu. Pechowanie się pod kierunkiem oficera 35 rb. półrocznie albo 10 rb. miesięcznie. Fortepian: znana artystka-wirtuoz, nagroda. złot. med., b. uczenia konserwatorium w Lipsku Łopuska-Wyleżyńska, ukoncz. konserwatorium w Lipsku Łachowski, uczen. Petersburskiego konserwatorium Wojewódzka i uczenia Warszaw. konserwatorium Wajnberg. Opłata: mł. 30 rb., sr. 35 rb., st. 40 rb., albo 8, 9 i 11 rb. miesięcznie. Skrzypce: uczenia konserwatorium w Berlinie u Joachima p. Wanda Bohusiewiczówna (opłata jak za fortepjan). Wiosary uczniowski. Sala ze sceną dla zajęć. Przyjmowanie codziennie od godz. 10 rano do 2 po poł. i od 4—7 w. 44737

Dr. M. Kozłowski
Ordynator szpitala „Sawicz”,
Chor. wewn., dzieci i akusz. 9—10 r. i 5—6 w., w święta 9—11 r. W. Pohulanka 18.
41609

LEKARZ-DENTYSTA
Stefanija Syliwanowiczowa
powróciła, 46679
przyjęła 10—3, 5—6. — Garbarka № 7

Okulista Dr. KONECZNY
powrócił.
Zandarmki zausk № 9. 46689

Dentysta Otton Kulikowski
Świętojerski prospekt № 1,
powrócił i wznowił przyjęcia.
Godz. 10½—3 i 5—7. 47236

ARTYSTA-SKRZYPEK
W. GRAFMAN
pozostaje w Wilnie i udziela lekcji muzyki na skrzypcach; po informacje zwracać się od 10—3; Zawalna 33 m. 9. 46657

JAN BUŁHAK
fotograf.
Portowa 4. Codziennie oprócz dni świątecznych, 12—3. 38634

Teatr Familijny
R. Sztremera,
ul. Wielka 74.
Telef. № 1600.
Przeгляд ostatnich wypadków,

KINEMATOGRAF
BRONISŁAWA
w Sali „LUTNIA”, prosp. 5-to Jerski № 9, telef. 1191.
ZAGŁADA POPEŁ obraz historyczny w 5-ciu wielkich częściach (3000 metrów). Wystawa 1. wykonanie tego obrazu przechodzi wszystkie dotychczas widziane w kinematografie. Początek o godz. 5-jej pp. Ceny miejsce nieznaczną podwyż. Uwaga. w niedzielę o godzinie 3-jej po poł. przedstawienie dla dzieci. Ceny miejsce na to przedstawienie po 10 kop. dla wszystkich. Nad program demonstrowane będzie sędzięcie osób, które były na przedstawieniu w dniu 16 sierpnia.

Ogród Botaniczny. Dyrekcja **A. I. SZUMANA,** Telefon 36 304.
12 kop. wejście do ogrodu 12 kop. — Dzień wejście do ogrodu 12 kop. Beneficja ulubienca publiczności, autora-kupielaty **SERGIUSZA WROŃSKIEGO, KUPLETY, HUMOR, SATYRA.** Wspaniała zabawa! Będzie wystawiona muz. sztuka w 1 akcie p. t. „Dyrektor café-chantante”. Tylko jeden występ znanej wykon. romans. cygańsk. sri operowych i piosnek rosyjsk. **Aleksandra Terleckiej** Divertissement, 4 Teodora 4. Beneficent **Sergiusz Wroński**, duet Bertoldi i Maryni, Wasia Sifan. Kinematograf na otwartej scenie: Duża seria obrazów, 2000 metrów. Początek zabawy o g. 6 w., divertissementu o 8½, obrazów o 10 wiecz.

Nasz obowiązek.

Rozpoczynają się zajęcia w szkołach, tysiące naszej dziatwy wracają na ławy szkolne lub też zasiadają tam po raz pierwszy w życiu. Coroczny ten odlot młodzieży z domów rodzicielskich wszędzie połączony jest z mnóstwem zwykłych kłopotów o wybór zakładu naukowego, dla osób z prowincji o stancje i stosowną opiekę, wreszcie o mnóstwo drobniaków, składających się na ów doniosły bardzo akt oddania syna, lub córki na dłuższy przeciąg czasu w obce ręce. Starania te i troski wspólne są wszystkim rodzicom na całym chyba świecie, nas mieszkańców Litwy i Rusi wyróżnia z pośród innych większy nawał kłopotów i obaw. Wieleby na ten temat dało się powiedzieć, pragniemy wszakże przypomnieć tu, póki jeszcze czas, o dwóch sprawach, będących w szeregu ostatnich lat przedmiotem słusznego i bardzo żywego śródn naszego społeczeństwa zaniepokojenia.

Ukazy monarsze z r. 1905 zapewniły ludności nierosyjskiej wyka-

dy religij w szkołach w języku rodzimym uczniów oraz wykłady języka ojczystego. Nas bezpośrednio dotyczy, naturalnie, możliwość uczenia się religij po polsku i możliwość posiadania nauki języka polskiego we wszystkich szkołach. Na gruncie Ukazu tolerancyjnego stały przepisy czasowe z r. 1906, które między innymi określenie języka rodzimiego uczniów czyniły zależnym od rodziców i opiekunów. Stanowisko jedynie sprawiedliwe, tylko bowiem rodzice mogą być ostatnią instancją w kwestji narodowości swego dziecka. Autorowie przepisów z r. 1906 kierowali się niewątpliwie dodaną do aktu 17 (30) kwietnia opinią komitetu ministrów z r. 1902, który już wtedy co się tyczy wykładu religij w języku ojczystym „uznawał głębokie znaczenie moralne tego środka, niesprawiedliwość pozbawiania ludności prawa uczenia się religij w języku, w jakim od dzieciństwa się modli”.

Na wręcz odmiennym gruncie stanął w roku ubiegłym obecny minister oświaty, który w okólniku, rozesyłanym do władz szkolnych, pole-

cił stosować następujący sposób określania narodowości uczniów: „W niższych zakładach naukowych o języku ojczystym uczniów stanowią zarządzający temi szkołami, a w pozostałych zakładach naukowych dyrektorzy tych zakładów na podstawie faktycznych danych, posiadanych w tej kwestji. W celu określenia języka ojczystego uczących się (którego używają w rodzinie), powyżej wskazane osoby zwracają się ustnie lub drogą korespondencji, do rodziców lub opiekunów, sprawdzając, w razie potrzeby, ich zeznania w osobistej rozmowie z nimi lub uczącymi się. Wątpliwości przy zastosowaniu powyższej reguły rozstrzyga, odośnie do kompetencji, inspektor i dyrektor szkół ludowych, albo kurator okręgu naukowego”.

Dodać do tego trzeba, że dla uczniów, których narodowość w ten sposób zostanie określona jako białoruska, wykład religij ma się odbywać po rosyjsku.

Podobna interpretacja Ukazu tolerancyjnego spowodowała wiadome następstwa. Rozmaitości prowincjonalni „prawodawcy” zaczęli na swój sposób stosować przepisy ministerjalne, fabrykując „białorusinów” nawet tam, gdzie wogóle o nich mowy być nie może. Na te takiej interpretacji pozbawionej naprz. w ub. roku szkolnym zupełnie nauki religij polskie dzieci katolickie w Białymstoku; nie pomogły żadne prośby rodziców, wysyłane do ministerjum, okazało się, że o języku ojczystym uczniów wie lepiej dyrektor szkoły, niż rodzice. Ten i podobne wypadki w rzeczywistości podkopują dla nas samą ideę Ukazu tolerancyjnego, niszczą kompletnie jego znaczenie. Do jak dowolnych sposobów określenia narodowości uciekać się kierownicy szkół, dowodem fakt, który nam w tych dniach opowiadano. W jednej ze szkół mięskich taka instancja bezapelacyjna orzekła, iż tylko dzieci szlachty należy uważać za polaków, pozostałym zaś, a więc mieszczanom i chłopom religie trzeba wykładać po rosyjsku, języka polskiego zaś wogóle nie wolno im się uczyć. W innej znowu szkole cecha, odróżniająca polaków od niepolaków, ma być końcówka nazwiska, w innej jeszcze decydująca ma widzieliśmy kierownika szkoły. Słyszeliśmy również o używaniu pośrednictwa policji do badania narodowości uczniów. Słowem, jak się okazuje, wszystkie sposoby mogą być równie dobre dla pozbawienia polaków nauki religij w języku polskim.

Nam pozostaje jedno: wytrwać stanie na gruncie prawa, przyznane nam Ukazem tolerancyjnym. Na tym gruncie stał ks. Administrator diecezji, gdy w okólniku do duchowieństwa mówił: „Wam, jako nauczycielom i sługom ludu, język ojczysty jego dobrze jest znany i dlatego też katolicki katecheta w dziedzinie wykładu prawd Wiary Świętej winien być dalekim od wszelkich pobudek politycznych, a mieć

jedynie na względzie potrzeby i pożytek duchowny wiernych i bynajmniej nie dopuszczając, by przeciw woli i życzeniu wiernych narzucano im język, którego oni w dostatecznej mierze nie rozumieją i nie życzą sobie”. Na takim samym gruncie stał ks. Arcybiskup metropolita mohylewski, gdy w lutym r. b. mówił do sprawozdawcy pisma naszego: „Książd każdy powinien znać swoich uczniów i środowisko, w którym żyją. Powinien wiedzieć, jakie są pragnienia rodziców i nie wolno mu iść wbrew nim”.

Z drugiej strony rodzice i opiekunowie nie mogą się wyrzec prawa określania języka rodzimiego swoich dzieci. Jeśli chcą dla nich nauki religij po polsku, powinni domagać się stanowczo, by kierownicy szkół zapisywali ich, jako polaków, mówiących po polsku. Gdy pod tym względem gdziekolwiek dzieje się krzywda, trzeba kłotać na przód w odpowiedniej szkole. Gdy i tu protest nie będzie uwzględniony, trzeba iść dalej — do dyrekcji, do kuratora okręgu naukowego, wreszcie do ministerjum. Obok tego byłoby niezmiernie pożądane informowanie naszych posłów w Dumie o każdym wypadku odrzucenia żądań rodziców.

Tak samo zwiększa się coraz bardziej tendencja pozbawienia nas, różnemi bocznemi drogami, prawa uczenia się w szkołach języka polskiego. I w tej dziedzinie nie możemy pozostać obojętnymi widziami, przeciwnie musimy z całą stanowczością dopominać się wykonywania odpowiednich przepisów.

Kwestja wykładów języka polskiego, ze smutkiem to trzeba stwierdzić, stoi bardzo źle wprost z naszej przykrości. Nie umiemy korzystać z przysługującego nam prawa, zaniedbujemy ten najelementarniejszy obowiązek każdego polaka. Pomijając względy natury narodowej, należałoby się chociaż liczyć z względami praktycznymi. Ież to dzieci nawet z pośród inteligencji niema możliwości nauczenia się języka ojczystego gdzieindziej, jak tylko w szkole. A dla warstw, które dzieci swe kształcą na rzemieślników, kupców, pracowników rolnych, słowem wszystkich tych, którzy pracą będą zarabiali na byt, znajomość języka polskiego w środowisku polskim jest niezbędną. Prawda, bardzo wielu odstępują trudności, jakie ciągle spotykamy w wykładach języka ojczystego, nie trzeba jednak zapominać, iż należymy do tej kategorii obywateli własnego kraju, którzy wszystko z wielkim trudem muszą zdobywać.

Wśród trosk o losy dzieci w szkołach nie zapomnijmy o powyższych dwóch sprawach. Mamy za sobą prawo przyrodzone i prawo pisane, dwa czynniki, które w tym wypadku powinny decydować o naszych obowiązkach.

A. Z.

Reforma wyborcza w Galicji.

Wiedeń, 4 września (22 sierpnia.)
Do Wiednia zjechał teraz szereg posłów polskich i przywódcę Klubu ukraińskiego w Radzie Państwa i w sejmie galicyjskim, dr. Konstantyn Lewicki. Był on z dr. Lewickiego w Wiedniu miała na celu żądanie od prezesa ministrów pomocy dla ludności ruskiej, dotkniętej katastrofami żywiołowymi, powodując i neurodzajem. Ukraińcy zajmują bowiem w tej sprawie bardzo dzwonne stanowisko. Nie chcą pozwolić na to, by nowo zebrany sejm galicyjski radził nad pomocą dla ludności rolniczej dotkniętej klęskami żywiołowymi, równocześnie jednak domagają się dla tejże ludności pomocy materialnej. Jest to sprzeczność, która się ciężko odbija na ludności wiejskiej galicyjskiej, bez różnicy narodowości.

Podczas swojego pobytu dr. Lewicki, wzorem ukraińców, rozwinął żywą agitację prasową. Udzielił bowiem większym dziennikom wiedeńskim wywiadu na temat postawy ukraińców w sprawie reformy wyborczej. Oświadczył, że ukraińcy obstają przy kompromisie wyborczym, zawartym z dr. Bobrzyńskim i większością Koła polskiego w parlamencie wiedeńskim. Gdyby atoli

